

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Maciejewska-Papież /spr./

Sędziowie: SSO Małgorzata Susmaga

SSO Anna Judejko

Protokolant: protokolant sądowy Anna Kujawińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Arkadiusza Dzikowskiego

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2016r., 13 grudnia 2016r

sprawy **J. M. i W. J.**

oskarżonych o przestępstwa z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora, oskarżonego J. M. i jego obrońcę oraz obrońcę oskarżonego W. J.

od wyroku Sądu Rejonowego w Kościanie

z dnia 01 września 2015r., sygn. akt. II K 29/13

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) jako podstawę rozstrzygnięć przyjmuje przepisy ustawy Kodeks karny w brzmieniu do dnia 30.06.2015r w zw. z art.4 § 1 kk;

b) w punkcie III w zakresie obowiązku naprawienia szkody na rzecz A. A. precyzuje, iż obowiązek ten dotyczy pokrzywdzonego A. (...) M. L.;

c) w pkt IV określa opłatę przypadającą od oskarżonego J. M. na kwotę 1140 złotych.

2. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

3. Zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa wydatki sądowe za postępowanie odwoławcze w 1/2 części od każdego z nich tj. w kwocie po 40 złotych oraz wymierza opłaty za drugą instancję:

a) oskarżonemu J. M. w kwocie 1140 zł,

b) oskarżonemu W. J. w kwocie 980 zł.

Małgorzata Susmaga Dorota Maciejewska-Papież Anna Judejko

UZASADNIENIE

1) J. M. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 02.12.2008r. w P. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) spółka akcyjna R. ul. (...), w ten

sposób, że będąc prezesem zarządu firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, artykuły BHP o wartości 1647 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za pobrany towar, czym działał na szkodę firmy (...) w R., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k

2. w dniu 05.12.2008r. w P. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem firmę (...) spółka akcyjna R. ul. (...), w ten sposób, że będąc prezesem zarządu firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, artykuły BHP o wartości 326,96 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za pobrany towar, czym działał na szkodę firmy (...) w R., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k

3. w dniu 27.01.2009r. w P. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem firmę Zakład (...) w Z., w ten sposób, że będąc prezesem zarządu firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, usługi wykonania i montażu konstrukcji stalowej o wartości 23.180 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za wykonaną usługę, czym działał na szkodę firmy Zakład (...) w Z., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k

4. w okresie od dnia 02.02.2009r do dnia 30.06.2009r dokładnej daty nie ustalono w S. gm. R. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem firmy (...) ul. (...) w S., w ten sposób, że będąc prezesem zarządu firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził towar w postaci wyrobów betonowych o wartości 11.997,97 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za pobrany towar, czym działał na szkodę POZ-BRUK w S., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k

5. w dniu 28.04.2009r. w miejscowości Z. W. gm. S. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem firmę (...) – B. M. P. (...), w ten sposób, że będąc prezesem zarządu firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, usługi budowlane o wartości 7.490 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za wykonaną usługę, czym działał na szkodę firmy (...) w P., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

6. w dniu 08.05.2009r. w miejscowości Z. W. gm. S. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem firmę (...) – B.M. P. (...), w ten sposób, że będąc prezesem zarządu firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, usługi budowlane o wartości 2.140 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za wykonaną usługę, czym działał na szkodę firmy (...) w P., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

7. w dniu 11.05.2009r. w S. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem firmę (...) ul. (...), w ten sposób, że będąc prezesem zarządu firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności artykuły reklamowe o wartości 762,50 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za wykonaną usługę, czym działał na szkodę firmy (...) w S., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k,

8. w dniu 12.05.2009r. w Ż. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem firmę (...) – B. M. P. (...), w ten sposób, że będąc prezesem zarządu firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, usługi budowlane o wartości 13.420 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za wykonaną usługę, czym działał na szkodę firmy (...) w P., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

9. w dniu 30.06. 2009r. w K. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem Zakład (...) ul. (...) w K., w ten sposób, że reprezentując firmę (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., na podstawie rachunku numer (...) wyłudził usługi wykonania prac elektrycznych o wartości 6.000 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za wykonaną usługę, po

czym uregulował tylko częściowo należność w kwocie 5500 złotych, czym działał na szkodę Zakład (...) w K., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

10. w dniu 30.06.2009r. w K. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem P. B. K. ul. (...), w ten sposób, że będąc prezesem zarządu firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, beton towarowy o wartości 1.346,51 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za pobrany towar, czym działał na szkodę firmy (...) w K., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k

11. w dniu 02.07.2009r. w K. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem P. B. K. ul. (...), w ten sposób, że będąc prezesem zarządu firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, beton towarowy o wartości 894,02 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za pobrany towar, czym działał na szkodę firmy (...) w K., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k

12. w dniu 14.07.2009r. w K. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem P. B. K. ul. (...), w ten sposób, że będąc prezesem zarządu firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, beton towarowy o wartości 1.865,87 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za pobrany towar, czym działał na szkodę firmy (...) w K., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k

13. w dniu 16.07.2009r. w K. gm. K. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem (...) K. K. ul. (...), w ten sposób, że będąc prezesem zarządu firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, usługę wypożyczenia koparko-ładowarki o wartości 3.300,10 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za wykonaną usługę, po czym tylko częściowo uregulował należność w kwocie 2000 złotych, czym działał na szkodę firmy (...) w K., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

14. w dniu 18.07.2009r. w Ś. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem PHU (...) ul. (...), w ten sposób, że będąc prezesem zarządu firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, beton towarowy o wartości 5.483,90 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za pobrany towar, czym działał na szkodę firmy PHU (...) Spółka Jawna w Ś., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

15. w dniu 22.07.2009r. w K. gm. K. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem (...) K. K. ul. (...), w ten sposób, że będąc prezesem zarządu firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, usługę wypożyczenia koparko-ładowarki o wartości 3.623,40 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za wykonaną usługę, czym działał na szkodę firmy (...) w K., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

16. w dniu 23.07.2009r. w Ś. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem PHU (...) ul. (...), w ten sposób, że będąc prezesem zarządu firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, beton towarowy o wartości 9.839,06 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za pobrany towar, czym działał na szkodę firmy PHU (...) Spółka Jawna w Ś., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

17. w dniu 24.07.2009r. w Ś. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem PHU (...) ul. (...), w ten sposób, że będąc prezesem zarządu firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, beton towarowy o wartości 1154,12 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za pobrany towar, czym działał na szkodę firmy PHU (...) Spółka Jawna w Ś., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

18. wW okresie od dnia 17.08.2009r do dnia 01.09.2009r dokładnej daty nie ustalono w R. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem Agroturystykę Amazonka ul. (...) w R., w ten sposób, że będąc prezesem zarządu firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził usługi w postaci noclegu dla pracowników firmy (...) Sp. z o.o. o wartości 1.700 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za usługę, czym działał na szkodę Agroturystyka Amazonka w R., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.,

19. w dniu 04.09.2009r. w K. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem (...) S. (...) w K. ul. (...), w ten sposób, że będąc prezesem zarządu firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, posiłki regeneracyjne o wartości 544,27 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za pobrany towar, czym działał na szkodę firmy (...) w K., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k

20. w dniu 11.09.2009r. w K. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem (...)S. (...)w K. ul. (...), w ten sposób, że będąc prezesem zarządu firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, posiłki regeneracyjne o wartości 763,16 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za pobrany towar, czym działał na szkodę firmy (...) w K., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k

21. w dniu 17.09.2009r. w K. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem firmę (...)c. K. ul. (...), w ten sposób, że będąc prezesem zarządu firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności 90 arkuszy blachy o wartości 9.045 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za pobrany towar, czym działał na szkodę R.-F. w K., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

22. w dniu 21.09.2009r. w K. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem (...) s. (...)w K. ul. (...), w ten sposób, że będąc prezesem zarządu firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, posiłki regeneracyjne o wartości 853,73 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za pobrany towar, czym działał na szkodę firmy (...) w K., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k,

23. w dniu 23.09.2009r. w B. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem firmę PHU (...) ul. (...), w ten sposób, że będąc prezesem zarządu firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności usługi najmu maszyny budowlanej o wartości 1.537,20 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za wykonaną usługę, czym działał na szkodę firmy (...) w B., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

24. w dniu 21.10. 2009r. w K. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem firmę (...) M. T. R. ul. (...) w K., w ten sposób, że będąc prezesem zarządu firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) materiały elektroinstalacyjne o wartości 8.876,24 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za pobrany towar, czym działał na szkodę firmy (...) w K., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k

25. w dniu 04.11. 2009r. w K. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. J. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem Zakład (...) ul. (...) w K., w ten sposób, że reprezentując firmę (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., na podstawie rachunku numer (...) wyłudził usługi wykonania prac elektrycznych o wartości 7500 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za wykonaną usługę, czym działał na szkodę Zakład (...) w K., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

2) W. J., został oskarżony o to, że:

1. w dniu 02.12.2008r. w P. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem firmę (...) spółka akcyjna R. ul. (...), w ten sposób, że będąc współwłaścicielem firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, artykuły BHP o wartości 1647 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za pobrany towar, czym działał na szkodę firmy (...) w R., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k,
2. w dniu 05.12.2008r. w P. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem firmę (...) spółka akcyjna R. ul. (...), w ten sposób, że będąc współwłaścicielem firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, artykuły BHP o wartości 326,96 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za pobrany towar, czym działał na szkodę firmy (...) w R., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k,
3. w dniu 27.01.2009r. w P. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem firmę Zakład (...) w Z., w ten sposób, że będąc współwłaścicielem firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, usługi wykonania i montażu konstrukcji stalowej o wartości 23.180 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za wykonaną usługę, czym działał na szkodę firmy Zakład (...) w Z., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k
4. w okresie od dnia 02.02.2009r do dnia 30.06.2009r dokładnej daty nie ustalono w S. gm. R. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem firmy (...) ul. (...) w S., w ten sposób, że będąc współwłaścicielem firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził towar w postaci wyrobów betonowych o wartości 11.997,97 złotych , nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za pobrany towar, czym działał na szkodę P. (...)w S., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k,
5. w dniu 28.04.2009r. w miejscowości Z. W. gm. S. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem firmę (...) – Budowlany M. P. 48, w ten sposób, że będąc współwłaścicielem firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, usługi budowlane o wartości 7.490 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za wykonaną usługę, czym działał na szkodę firmy (...) w P., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.
6. w dniu 08.05.2009r. w miejscowości Z. W. gm. S. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem firmę (...) – Budowlany M. P. 48, w ten sposób, że będąc współwłaścicielem właścicielem firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, usługi budowlane o wartości 2.140 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za wykonaną usługę, czym działał na szkodę firmy (...) w P., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.
7. w dniu 11.05.2009r. w S. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem firmę (...) ul. (...), w ten sposób, że będąc współwłaścicielem firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności artykuły reklamowe o wartości 762,50 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za wykonaną usługę, czym działał na szkodę firmy (...) w S., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.,
8. w dniu 12.05.2009r. w Ż. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem firmę (...) – Budowlany M. P. 48, w ten sposób, że będąc współwłaścicielem firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, usługi budowlane o wartości 13.420 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za wykonaną usługę, czym działał na szkodę firmy (...) w P., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.,
9. w dniu 30.06. 2009r. w K. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem Zakład (...) ul. (...) w K., w ten sposób, że reprezentując firmę (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., na podstawie rachunku numer (...) wyłudził usługi wykonania

prac elektrycznych o wartości 6.000 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za wykonaną usługę, po czym uregulował częściowo należność w kwocie 5500 złotych, czym działał na szkodę Zakład (...) w K., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.,

10. w dniu 30.06.2009r. w K. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem P. B. K. ul. (...), w ten sposób, że będąc współwłaścicielem firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, beton towarowy o wartości 1.346,51 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za pobrany towar, czym działał na szkodę firmy (...) w K., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.,

11. w dniu 02.07.2009r. w K. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem P. B. K. ul. (...), w ten sposób, że będąc współwłaścicielem firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, beton towarowy o wartości 894,02 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za pobrany towar, czym działał na szkodę firmy (...) w K., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.,

12. w dniu 14.07.2009r. w K. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem P. B. K. ul. (...), w ten sposób, że będąc współwłaścicielem firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, beton towarowy o wartości 1.865,87 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za pobrany towar, czym działał na szkodę firmy (...) w K., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.,

13. w dniu 16.07.2009r. w K. gm. K. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem (...) K. K. ul. (...), w ten sposób, że będąc współwłaścicielem firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, usługę wypożyczenia koparko-ładowarki o wartości 3.300,10 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za wykonaną usługę, po czym tylko częściowo uregulował należność w kwocie 2000 złotych, czym działał na szkodę firmy (...) w K., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.,

14. w dniu 18.07.2009r. w Ś. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem PHU (...) ul. (...), w ten sposób, że będąc współwłaścicielem firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, beton towarowy o wartości 5.483,90 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za pobrany towar, czym działał na szkodę firmy PHU (...) Spółka Jawna w Ś., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.,

15. w dniu 22.07.2009r. w K. gm. K. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem (...) K. K. ul. (...), w ten sposób, że będąc współwłaścicielem firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, usługę wypożyczenia koparko-ładowarki o wartości 3.623,40 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za wykonaną usługę, czym działał na szkodę firmy (...) w K., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

16. w dniu 23.07.2009r. w Ś. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem PHU (...) ul. (...), w ten sposób, że będąc współwłaścicielem firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, beton towarowy o wartości 9.839,06 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za pobrany towar, czym działał na szkodę firmy PHU (...) Spółka Jawna w Ś., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.,

17. w dniu 24.07.2009r. w Ś. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem PHU (...) ul. (...), w ten sposób, że będąc współwłaścicielem firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem

płatności, beton towarowy o wartości 1.154,12 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za pobrany towar, czym działał na szkodę firmy PHU (...) Spółka Jawna w Ś., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.,

18. w okresie od dnia 17.08.2009r do dnia 01.09.2009r dokładnej daty nie ustalono w R. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem A. (...) ul. (...) w R., w ten sposób, że będąc współwłaścicielem firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził usługi w postaci noclegu dla pracowników firmy (...) Sp. z o.o. o wartości 1.700 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za usługę, czym działał na szkodę A. (...)w R., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k

19. w dniu 04.09.2009r. w K. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem (...) S. (...)w K. ul. (...), w ten sposób, że będąc współwłaścicielem firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, posiłki regeneracyjne o wartości 544,27 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za pobrany towar, czym działał na szkodę firmy (...) w K., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k

20. w dniu 11.09.2009r. w K. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem (...) S. (...)w K. ul. (...), w ten sposób, że będąc współwłaścicielem firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, posiłki regeneracyjne o wartości 763,16 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za pobrany towar, czym działał na szkodę firmy (...) w K., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k,

21. w dniu 17.09.2009r. w K. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem firmę (...)c. K. ul. (...), w ten sposób, że będąc współwłaścicielem firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności 90 arkuszy blachy o wartości 9.045 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za pobrany towar, czym działał na szkodę R.-F. w K., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.,

22. w dniu 21.09.2009r. w K. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem (...) (...) S. (...)w K. ul. (...), w ten sposób, że będąc współwłaścicielem firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności, posiłki regeneracyjne o wartości 853,73 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za pobrany towar, czym działał na szkodę firmy (...) w K., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k,

23. w dniu 23.09.2009r. w B. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem firmę PHU (...) ul. (...), w ten sposób, że będąc współwłaścicielem firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) z wydłużonym terminem płatności usługi najmu maszyny budowlanej o wartości 1.537,20 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za wykonaną usługę, czym działał na szkodę firmy (...) w B., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

24. w dniu 21.10. 2009r. w K. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem firmę (...) M. T. R. ul. (...) w K., w ten sposób, że będąc współwłaścicielem firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., wyłudził na podstawie faktury VAT nr (...) materiały elektroinstalacyjne o wartości 8876,24 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za pobrany towar, czym działał na szkodę firmy (...) w K., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.,

25. w dniu 04.11. 2009r. w K. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem Zakład (...) ul. (...) w K., w ten sposób, że reprezentując firmę (...) Sp. z o.o. ul. (...) w P., na podstawie rachunku numer (...) wyłudził usługi wykonania prac elektrycznych o wartości 7.500 złotych, nie mając zamiaru i możliwości zapłaty za wykonaną usługę, czym działał na szkodę Zakład (...) w K., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kościanie z dnia 1 września 2015 r., w sprawie II K 29/13, oskarżonego **J. M.** uznano za winnego popełnienia czynów opisanych wyżej w pkt 1. do 25., przyjmując, że oskarżony działaniem swoim dopuścił się ciągu przestępstw z art. 286 § 1 kk, przewidzianego przepisem art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk i art. 91 § 1 kk wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawieszono na okres 3 lat tytułem próby oraz wymierzono – na podstawie art. 33 § 2 kk – karę 120 stawek dziennych grzywny, wysokość jednej stawki określając na 40 złotych.

Tym samym wyrokiem **W. J.** uznano za winnego popełnienia czynów opisanych wyżej w pkt 1. do 25., przyjmując, że oskarżony działaniem swoim dopuścił się ciągu przestępstw z art. 286 § 1 kk, przewidzianego przepisem art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk i art. 91 § 1 kk wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawieszono na okres 3 lat tytułem próby oraz – na podstawie art. 33 § 2 kk – wymierzono mu karę 100 stawek dziennych grzywny, wysokość jednej stawki określając na 40 złotych.

Ponadto na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązano oskarżonych solidarnie do naprawienia szkody wyrządzonej popełnionymi przestępstwami poprzez uiszczenie na rzecz pokrzywdzonych kwot :

- PHU (...) Sp Jawna z/s w Ś. K. S. (1) i K. J. (1) – 16.476,78 złotych,

- K. N. – 4.923,50 złotych,

- M. W. – 23.050 złotych,

- solidarnie na rzecz R. K. i F. D. – 2.512,50 złotych,

- (...) Spółki z o.o. z/s w K. – 4.106,40 złotych,

- M. S. – 762,50 złotych,

- K. M. i T. R. – solidarnie – 8.876,24 złotych,

- T. M. – 4.000 złotych,

- G. C. – 23.180 złotych,

- A. (...) – 1.700 złotych,

- (...) S. (...) w K. – 2.160,61 złotych,

- R. J. (1) – 1.537,20 zł,

- P. (...) B. Sp z o.o. – 11.997,97 złotych,

- (...) SA z/s w R. – 1973,96 złotych.

Ponadto na podstawie art. 627 kpk, art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3, art. 3 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz U 1983\49\223 z późn. zm.) zasądzone od oskarżonych po połowie należnych kosztów postępowania oraz wymierzono im opłaty w kwotach: J. M. – 1240 zł, W. J. – 980 zł.

Powyższe orzeczenie zostało zaskarżone przez oskarżyciela publicznego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze, który wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonych obowiązku informowania Sądu o przebiegu okresu próby przewidzianego w art. 72 § 1 pkt 1 kk oraz wyeliminowanie orzeczonego obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych (...) (...) w K., PHU (...) Sp. jawna z/s w Ś. K. S. K. J., G. C., (...) Sp. z o.o. z/s w K., POZ_ (...) Sp. z o.o. w S. (k. 1280-1299).

Wyrok został także zaskarżony w części dotyczącej oskarżonego W. J. przez jego obrońcę, który wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanych mu czynów (k. 1321-1322).

Apelację w niniejszej sprawie wywiódł również obrońca oskarżonego J. M. (k. 1325-1332) oraz sam oskarżony M. (k. 1301-1314), zaskarżając wyrok w całości i wnosząc o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego lub uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacje oskarżonego J. M. i jego obrońcy oraz obrońcy W. J. nie zasługiwały na uwzględnienie. Podobnie rzecz ma się z apelacją wywiedzioną przez oskarżyciela publicznego.

Jakkolwiek konieczną okazała się drobna korekta w zakresie określenia jednego z pokrzywdzonych, czy też wymiaru opłaty nałożonej na oskarżonego M., to zmiany te nie wpłynęły na kwestię sprawstwa i odpowiedzialności karnej.

Nie budziła przede wszystkim wątpliwości prawidłowość poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych dotyczących przebiegu zdarzeń będących przedmiotem stawianych oskarżonym zarzutów. Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w rozpoznawanej sprawie i trafnie ustalił na podstawie zgromadzonych dowodów, że oskarżeni dopuścili się popełnienia zarzucanych im czynów. Ocena dowodów poczyniona przez Sąd I instancji spełniała przy tym wszystkie wymagania wynikające z art. 7 kpk, a w szczególności odpowiadała wskazaniom prawidłowego rozumowania i nie była dotknięta dowolnością. Również uzasadnienie zaskarżonego wyroku – wbrew twierdzeniom apelujących – spełniało wymagania wynikające z art. 424 kpk, a ewentualne niedoskonałości nie uniemożliwiały kontroli instancyjnej samego orzeczenia. Sąd Okręgowy nie dopatrył się też występowania w niniejszej sprawie bezwzględnych podstaw odwoławczych.

1. Zarzuty zawarte w apelacjach oskarżonego J. M. i jego obrońcy.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy dokonał wnikliwej i szczegółowej analizy zarówno wyjaśnień oskarżonego J. M. oraz przesłuchanych w sprawie świadków (w tym P. Ł.), jak i zgromadzonej dokumentacji. Z wywodami w tym zakresie należy się zgodzić w pełni i nie ma potrzeby ponownego szczegółowego czynienia takowej oceny, sprowadzałaby się ona bowiem do powielenia argumentacji Sądu meriti (wystarczającym będzie zatem odwołanie się do stosownego fragmentu uzasadnienia Sądu Rejonowego). Obrońca oskarżonego i sam oskarżony – poza ogólnikowymi zarzutami – nie przedstawili okoliczności, które skutecznie mogłyby podważyć owo rozumowanie Sądu I instancji.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż odpowiedzialności oskarżonego M. nie wyklucza sam przez się fakt, iż - w przeciwieństwie do W. J. - nie był (...) sp. z o.o. czy spółki (...) sp. z o.o. Podkreślić należy, iż w każdej z tych spółek oskarżony piastował ważne funkcje mając już przez to realny wpływ na ich działalność, ale przede wszystkim – co ma kluczowe znaczenie – w rzeczywistości razem z oskarżonym W. J., decydował o działaniu Spółek, zaciąganych zobowiązaniach i wywiązywaniu się z nich. Tak akcentowany przez oskarżonego M. formalny stosunek jego podległości oskarżonemu J. nie odzwierciedlał rzeczywistego stanu rzeczy i faktycznej roli J. M. w funkcjonowaniu Spółek.

I tak, podkreślić trzeba, że występujący w sprawie świadkowie (przykładowo P. Ł., P. M., E. H.) konsekwentnie i zgodnie twierdzili, że zarówno J. M., jak i W. J. razem prowadzili sprawy spółki i wspólnie decydowali o związanych z tym kwestiach finansowych.

Zbieżne wnioski można wyciągnąć analizując zeznania świadka A. S., który podał, iż „przedstawicielami firmy (...) byli J. M. i W. J., oni zawsze sprawy załatwiali wspólnie, razem” (k. 246v), jak i z relacji świadka K. S. (3), wskazującego, że „J. M. i W. J. zawsze jeździli razem, prowadzili zawsze razem rozmowy z firmami” (k. 249). Ponadto świadek K. S. (3) w swych zeznaniach jednoznacznie wskazuje, że wykonywał polecenia oskarżonych, zaś o ustaleniach związanych ze współpracą z konkretnymi podmiotami informował oskarżonych (k. 248).

Co więcej, jako przydatne dla ustalenia roli jaką w spółkach pełnił J. M. należało ocenić zeznania świadka A. K. (2) (dawniej B.), która bez cienia wątpliwości podała między innymi, że o wszystkich zamówieniach informowała J. M. i W. J., wcześniej informując, że to J. M. udzielił jej pełnomocnictwo do powyższego (k. 252).

Należy nadmienić, iż także M. G. z Urzędu Miasta K., który nie był związany z oskarżonymi stosunkiem pracy i był osobą zupełnie dla nich obcą wskazał, iż „ze strony firmy (...) zawsze razem występowali J. M. i W. J., z nimi prowadzone były rozmowy” (k. 240).

Przede wszystkim jednak, na faktyczną rolę oskarżonego J. M. w działaniu wspomnianych Spółek wskazał oskarżony W. J. oświadczając jednoznacznie – wbrew stanowisku J. M. – że w sprawach spółek podejmował decyzje razem ze współoskarżonym, a w sprawach płatności na bieżąco konsultował się z J. M. i wspólnie decydowali, które faktury regulować (k. 914).

Zeznania wymienionych powyżej świadków oraz wyjaśnienia oskarżonego W. J. w żadnej mierze nie potwierdzają zatem wersji prezentowanej przez oskarżonego J. M. odnośnie jego znaczenia w strukturach Spółek, wpływu na ich działalność, zaciąganie zobowiązań i ich realizację.

W świetle wspomnianych dowodów, zwłaszcza wyjaśnień współoskarżonego J., nie ulega zatem żadnej wątpliwości, iż oskarżony J. M. miał pełną świadomość zaciąganych zobowiązań spółki oraz powstałych w związku z nimi wierzytelności pokrzywdzonych. Podkreślić trzeba, że oskarżony (zwłaszcza jako prezes zarządu spółki (...)) nigdy w żaden sposób nie kwestionował przedkładanych przez swoich pracowników faktur VAT czy rachunków (dotyczących transakcji opisanych w stawianych mu zarzutach), nie podważał samych transakcji. Żaden dowód nie potwierdził również stanowiska oskarżonego, jakoby którykolwiek z pracowników Spółki działał „na własną rękę”, zaciągał zobowiązania na rzecz i w imieniu Spółki bez wiedzy i akceptacji obu oskarżonych. Przeczą temu zeznania świadków – pracowników Spółek jak również pokrzywdzonych czy osób pokrzywdzone podmioty reprezentujących. Nie ulega wątpliwości, iż takowe samowolne poczynania pracowników Spółki nie zdołałyby się ukryć, zwłaszcza w uwzględnieniu ich ilości i sum wskazanych na fakturach (rachunkach). Tymczasem – jak już wspomniano – oskarżony, pomijając tezy lansowane podczas prowadzonego niniejszego postępowania, nigdy nie podważał żadnych z opisanych transakcji (nie negocjował faktur, nie zwracał się do pokrzywdzonych o wyjaśnienie jego zdaniem nieprawdziwych zdarzeń gospodarczych). Trzeba też mieć na uwadze, iż przedmiot faktur (rachunków) był zawsze związany z realizacją zadań Spółek.

Nie sposób również podzielić argumentów skarżących, iż o konieczności uwolnienia oskarżonego od jakiejkolwiek odpowiedzialności świadczy wcześniejsza działalność Spółek, wywiązywanie się z uprzednio podejmowanych zobowiązań.

Nawet poprzednio realizowane projekty i pozytywne ich zakończenie nie przesądzały automatycznie o niemożliwości popełnienia przestępstw zarzucanych w niniejszym postępowaniu. To właśnie konkretne okoliczności dotyczące opisanych w zarzutach transakcji świadczą o zasadności stanowiska Sądu I instancji.

W związku z powyższym nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty oskarżonego oraz jego obrońcy, a negujące udział oskarżonego w popełnieniu przestępstwa na szkodę wskazanych w sprawie pokrzywdzonych

Dotyczy to również pokrzywdzonych podmiotów wyraźnie zaakcentowanych w apelacjach oskarżonego i jego obrońcy.

Dla oceny zasadności zarzutu popełnienia przestępstwa na szkodę firmy (...) nie ma znaczenia fakt, że we wcześniejszym okresie współpraca pomiędzy spółką (...) a pokrzywdzonym układała się dobrze (przy czym nie była to współpraca długotrwała czy szeroka). Okoliczność tę dostrzegł i rozważył również Sąd I instancji. Niewątpliwym jest, iż należność będąca przedmiotem niniejszej sprawy nie została uiszczona, a całokształt okoliczności (szerzej wskazanych poniżej) jednoznacznie wskazuje na brak zamiaru oskarżonych dokonania terminowej zapłaty. Ogólnikowe rozważania oskarżonego akcentujące wcześniejszą współpracę i podjęte przez pokrzywdzonego kroki na drodze cywilnej nie mogą zmienić tej oceny. Należy tylko wskazać, jak słusznie stwierdził Sąd Rejonowy (wbrew temu

co twierdzi oskarżony – wskazując w swej apelacji, iż składał rzetelne wyjaśnienia), że z treści ugody sądowej pomiędzy Spółką a pokrzywdzonym wynika, że pozwana Spółka nie kwestionowała żadnej z należności, co podważa wyjaśnienia oskarżonego o wstrzymaniu płatności w związku ze stwierdzonymi usterkami. Świadek G. C. szczegółowo przedstawił okoliczności nawiązania współpracy, realizacji zlecenia i problemów z uzyskaniem zapłaty (przy jednoczesnym przyjęciu przez Spółkę wystawionej przezeń faktury bez zastrzeżeń).

W kontekście przywołanych już powyżej, jednoznacznych zeznań świadków a przede wszystkim wyjaśnień W. J. co do rzeczywistej roli oskarżonego w działalności Spółek nie ma znaczenia fakt, że przy zawieraniu transakcji z firmą (...) w imieniu Spółki nie występował oskarżony osobiście. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony obejmował swoją wiedzą i zamiarem zaciągnięcie zobowiązań wobec firmy (...). Określenie przez Sąd I instancji takiego czy innego stanowiska T. J. nie ma przy tym żadnego znaczenia dla kwestii odpowiedzialności oskarżonego.

Trudno przyznać również rację argumentom skarżących odnoszącym się do transakcji przeprowadzonych ze spółką (...). Podobnie jak w przypadku współpracy z firmą (...), nie ma znaczenia, że ewentualne wcześniejsze niż opisane aktem oskarżenia transakcje przebiegły bez zastrzeżeń. Akcentowane przez skarżących kwestie związane z wstrzymaniem płatności w związku z rzekomo niewłaściwą jakością wyrobów P. (...) nie prowadzą skutecznie do zmiany oceny dokonanej przez Sąd I instancji. Kwestia ta została rozważona przez Sąd Rejonowy i nie ma potrzeby ponownego czynienia takiej analizy, zwłaszcza, że argumenty skarżących mają charakter czysto polemiczny. Dość wskazać, że zastrzeżenia co do jakości produktu, zgłoszone pokrzywdzonemu już po upływie terminu płatności i dopiero gdy ten podjął kroki w celu dochodzenia swojej należności, nie znalazły potwierdzenia w materiale dowodowym (poza pismem wskazującym na zastrzeżenia ze strony Gminy C. co do jakości produktu oskarżeni nie przedstawili jakichkolwiek dokumentów okoliczność tę potwierdzających). Podkreślić należy, że początkowo oskarżeni nie zgłaszali żadnych uwag do jakości zakupionego towaru. Świadek P. K. wskazał, że przesyłane do siedziby spółki (...) monity o zapłatę nie wywoływały żadnej reakcji. Dopiero po kilku miesiącach od terminu zapłaty nadesłano pokrzywdzonej pismo wskazujące na brak rozliczenia kontraktu ze strony Gminy C. i wątpliwości co do jakości wyrobów, które miały tłumaczyć zaległość ze strony spółki (...) sp. z o.o.

Ze wskazanych wyżej względów jako całkowicie gołosłowne należało ocenić twierdzenie oskarżonego M., jakoby Spółka nie miała w rzeczywistości unikać zapłaty za towar dostarczony przez P. (...)

Działanie oskarżonych należało uznać jako nakierunkowane na bezzasadne przerzucenie odpowiedzialności za niewywiązanie się z zaciągniętego zobowiązania wskutek rzekomych zastrzeżeń i problemów zgłaszanych przez inny współpracujący podmiot gospodarczy, które jednak nie powinny były wpływać na wywiązanie się z płatności za zakupione produkty, zaś co najwyżej późniejsze rzekome zastrzeżenia inwestora – gminy C., co do jakości materiałów mogłyby stanowić przedmiot reklamacji, której jednakże nie złożono (trudno za takową poczytywać pismo sporządzone przez W. J., na które to powołuje się oskarżony we wniesionym środku zaskarżenia).

Nie można również nie dostrzec, że współpracę z pokrzywdzonym P. (...) podjęła spółka (...) sp. z o.o., tymczasem pisma stanowiące odpowiedź na wezwanie do zapłaty wysyłane były w imieniu spółki (...) sp. z o.o.

Tylko zresztą ze spółką (...) sp. z o.o. (a nie ze spółką (...) sp. z o.o.) Gmina C. zawierała umowy na wykonanie określonych prac.

Wniosek o uniknięcie zapłaty pokrzywdzonemu jawi się jako tym bardziej zasadny jeśli zważyć, że - wbrew temu co wskazuje oskarżony M. - gmina C. dokonała płatności za wykonane przez spółkę (...) Sp. z o.o. roboty (z pewnymi potrąceniami), a płatności te następowały już od lipca 2009 r. (co wynika z informacji przekazanych przez zastępcę wójta gminy C. w toku postępowania odwoławczego przed Sądem Okręgowym - k. 1396-1397).

Szereg uwag kierowanych pod adresem Sądu Rejonowego co do oceny dowodów dotyczących współpracy z firmą (...) sprowadza się do powtórzenia argumentów przedstawionych w toku postępowania pierwszoinstancyjnego. Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu wyroku odniósł się wnikliwie do tych kwestii, a wywody te należy w pełni podzielić, nie ma zatem potrzeby ich powielania. Ogólnikowe zarzuty skarżących podważające ocenę Sądu I instancji,

sprowadzające się jedynie do polemiki bez wykazania błędów w rozumowaniu tegoż Sądu, nie mogą zatem przynieść żadnego rezultatu.

Dość jedynie wskazać, iż w kontekście wiarygodnych dowodów jednoznacznym jest, że dokonywanie zapłaty za określony etap prac zostało ustalone z oskarżonymi, zatem odmowa zapłaty przez oskarżonych za dane roboty z powołaniem się na niewykonanie całości prac, wskazuje jasno na celowe odwołanie zatwierdzenia wykonania zleconej usługi i zapłaty, nie zaś - jak to wskazywali apelujący - na rzetelną i profesjonalną współpracę. Podkreślić też trzeba, że J. M. odmówił podpisania stosownego protokołu odbioru prac mimo potwierdzenia wykonania tych prac przez A. S. i ich odbioru przez inspektora nadzoru inwestorskiego R. J. (2).

Nawet jeśli, jak wskazują apelujący, A. S. nie był formalnie uprawniony do sporządzania wskazanego protokołu, to jako logiczne i zgodne z prawdą należało określić jego zeznanie, w którym wy tłumaczył, iż uczynił to, albowiem J. M. bezpodstawnie odmówił jego sporządzenia (wyrażając zastrzeżenia co do jakości wykonanych prac, jednakże bez wskazania czegokolwiek konkretnego), mimo ukończenia przez pokrzywdzonego określonego etapu robót, za które miał otrzymać należne mu wynagrodzenie (k. 246v-247).

Również przed Sądem Odwoławczym skarżący nie przedstawili jakichkolwiek okoliczności, czy też dowodów, mogących potwierdzać rzekomą znowę ze strony świadka S. i W..

Podzielić należy również analizę dowodów przeprowadzoną przez Sąd I instancji w związku z pracami wykonywanymi przez T. M..

Jak już powyżej wskazano, nie ma racji skarżący wskazując, że uwalnia go od odpowiedzialności okoliczność, iż nie uczestniczył „w realizacji rozliczeń z M.” (k.1309). Jak już wskazano powyżej, każda z przeprowadzanych transakcji była uzgadniana przez obu oskarżonych i obaj decydowali o płatnościach za nie.

Ponadto, nie można nie dostrzec, iż - wbrew temu co podnosi J. T. M. konsekwentnie podawał w toku postępowania, że w trakcie wykonywania zleceń dla spółki prowadzonej przez oskarżonych współpracował z oboma oskarżonymi, nie zaś, jak wskazuje J. M., tylko z W. J..

Nie świadczy o błędzie Sądu I instancji ustalenie, iż pokrzywdzony ten otrzymywał od Spółki określone kwoty. Podkreślić należy, iż (jak wskazuje pokrzywdzony) sumy te stanowiły uiszczoną ratami należność wynikającą z wykonania przezeń pierwszego zlecenia, za które nie otrzymał zapłaty w terminie. Świadek T. M. kategorycznie wskazał, iż gdy wykonywał już drugie zlecenie, to jednocześnie domagał zapłaty za wykonanie pierwszego ze zleceń, która następnie była dokonywana ratami (k. 259v). Przekazywanie pokrzywdzonemu określonych kwot miały zatem na celu skłonienie go do wykonania kolejnych prac, za które oskarżeni nie mieli już jednak zamiaru zapłacić. Konieczność wykonania określonych robót skłoniła oskarżonych do takiego właśnie działania, mającego na celu wywołanie w pokrzywdzonym przekonania, iż wszelkie należności zostaną uiszczone. W świetle całokształtu okoliczności obu zleceń jednoznacznie wyłania się brak zamiaru uiszczenia zapłaty za wykonywane prace, a późniejsze, ratalne przekazanie należności za pierwsze zlecone zadanie – pomijając już wskazany aspekt wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd co do wywiązania się z umowy w zakresie drugiego zlecenia – należy traktować jedynie w kategoriach naprawienia wyrządzonej szkody.

Nie wpływa na powyższą ocenę dowodów kwestia wykorzystania przez świadka do prac już raz użytego kabla. Materia ta była przedmiotem rozważań Sądu I instancji i argumentację w tym zakresie należy w pełni podzielić. Wskazać trzeba, iż wartość dochodzonej przez pokrzywdzonego należności dotyczyła wartości wykonanej usługi, zatem problem wykorzystania używanego kabla (który wyszedł na jaw już znacznie po upływie określonego przez pokrzywdzonego terminu płatności) nie ma decydującego wpływu na kwestię zapłaty za owe prace.

Jako czysto polemiczne i nie znajdujące żadnego racjonalnego uzasadnienia należy ocenić argumenty apelujących odnoszące się do współpracy z pokrzywdzonymi przedsiębiorstwami: B., B. (...) Ś., K. N., R. J. (1), (...) (...), a (...) Także w zakresie transakcji z tymi pokrzywdzonymi Sąd I instancji wnikliwie i kompleksowo rozważył wszelkie dowody i

wskazał, którym z nich i dlaczego nadaje walor wiarygodności, a którym go odmawia. Wywody Sądu należy w pełni podzielić i – wobec ogólnikowego sformułowania przez apelujących zarzutów w tym zakresie – wystarczającym będzie odesłanie w tym zakresie do stosownego fragmentu pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Podkreślić należy ponownie, iż oskarżeni do czasu wszczęcia przedmiotowego postępowania, nigdy nie odżegnawali się od badanych zdarzeń gospodarczych, nie kwestionowali ich zaistnienia, nie podważali wystawionych faktur czy rachunków.

Trzeba wskazać, że „wprowadzenie w błąd za pośrednictwem innej osoby możliwe jest także w przypadku wykorzystania jako pośredników w przekazaniu informacyjnym osób funkcjonujących w strukturze podmiotu konwencjonalnego, zarówno takich, które samodzielnie nie mają kompetencji do rozporządzania mieniem tego podmiotu, jak i tych, które dysponują tego typu uprawnieniami. Wprowadzenie w błąd w obu wypadkach wymaga jednak ustalenia, że osoba wykorzystywana do przekazania wprowadzających w błąd informacji nie była świadoma tego, że tworzy w ten sposób u osób posiadających kompetencje do rozporządzania mieniem podmiotu konwencjonalnego mylne wyobrażenie o rzeczywistym stanie rzeczy w zakresie okoliczności istotnych z punktu widzenia decyzji o rozporządzeniu lub sposobie rozporządzenia mieniem” (por. stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 6 maja 2014 r., IV KK 12/14).

Niewątpliwie taka sytuacja zachodzi w niniejszych przypadkach. Nawet jeśli pracownicy Spółek oskarżonych nawiązywali kontakt z pokrzywdzonymi i dokonywali różnorodnych czynności (jak choćby zamawianie określonych wyrobów, zamawianie posiłków) to nie ulega wątpliwości, iż każda taka czynność odbywała się za wiedzą i pełną akceptacją obu oskarżonych, i tylko oskarżeni swoim zamiarem obejmowali brak wykonania przyjętych zobowiązań.

Wniosek takowy – jak słusznie zresztą wskazał Sąd I instancji – wysnuć należy z zeznań wymienionych wyżej świadków P. Ł., P. M., A. S., K. S. (3), A. K. (2), E. H., czy też M. G., z którymi korespondują wyjaśnienia W. J. we wskazanym wyżej zakresie.

W ocenie Sądu Okręgowego, dzielącego pogląd Sądu I instancji, J. M. w toku całego postępowania próbował przerzucić odpowiedzialność za swoje działanie na zatrudnianych pracowników oraz W. J., czy też pokrzywdzonych, mających rzekomo nawiązywać współpracę ze spółką poprzez „nieuprawnionych” pracowników.

W świetle treści owych zeznań (stanowiących kluczowy element weryfikacji wersji prezentowanych przez oskarżonego i W. J.), wnikliwie poddanych analizie przez Sąd I instancji (co znalazło odzwierciedlenie w stosownym fragmencie pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku) nie budzi wątpliwości prawdziwość okoliczności przytaczanych przez wspomniane wcześniej osoby, nie broni się natomiast wersja lansowana przez oskarżonego J. M., jak i jego obrońcę, a związana z charakterem jego działalności w spółkach, czy też rzekomego braku kontroli nad pracownikami, co miało spowodować zaciągnięcie tak wielu zobowiązań, z których następnie spółka (...) Sp. z o.o. nie była w stanie się wywiązać.

Odnosząc się jeszcze co do zasady do stawianych przez apelujących zarzutów w zakresie oceny wyjaśnień oskarżonych i zeznań występujących w sprawie świadków, należy zaznaczyć, iż nie można czynić skutecznie zarzutu co do wartości dowodów na tej podstawie, że sąd nie opierał się na całych wypowiedziach poszczególnych oskarżonych czy świadków, lecz na pewnych fragmentach wyjaśnień czy zeznań. Sąd bowiem przyjmował jedynie te fragmenty wyjaśnień lub zeznań, które miały potwierdzenie w innych dowodach lub były zbieżne z tym, co na ten temat mówili inni przesłuchiwani w tej sprawie. Taka konfrontacja dowodów osobowych jest uzasadniona w warunkach, gdy osoby obserwujące zajście lub biorące w nim udział, niejednolicie przedstawiają przebieg wypadków, a więc pewne fragmenty zdarzenia mogą być przez to kontrowersyjne. Ten system oceny dowodów nie jest wybiórczym ich traktowaniem, lecz dochodzeniem do wyjaśnienia przebiegu wypadków w sposób jak najbardziej obiektywny, ponieważ każdy dowód podlega kontroli we wzajemnym powiązaniu z innymi dowodami, dotyczącymi zdarzenia lub jego fragmentu, i dopiero gdy ma on potwierdzenie w innych dowodach lub wynika logicznie z przebiegu wypadków,

jest uznawany za mogący stanowić podstawę do ustaleń w sprawie (wyrok Sądu Najwyższego z 9.10.1986 r., II KR 268/86, OSNPG 1987, nr 6, poz. 65).

Zasada swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk) nie zostanie naruszona, gdy w obszarze jednego dowodu z zeznań świadka lub wyjaśnień oskarżonego sąd uzna za niewiarygodną określoną część depozycji takiego źródła dowodowego, zaś w innej części obdarzy je wiarą. Wymogiem jest natomiast, aby uzasadnienie takiej oceny było wnikliwe i by zawierało wyjaśnienie z jakich powodów i w oparciu o jakie dowody lub okoliczności tylko określona część zeznań lub wyjaśnień została obdarzona wiarą.

Należy ponownie podkreślić, iż wskazanie, dlaczego określonym dowodom osobowym (wielokrotnie znajdującym również odzwierciedlenie w zgromadzonych dokumentach) i ewentualnie w jakim zakresie Sąd Rejonowy dał wiarę a w jakim przymiotu tego odmówił, zostało wnikliwie i logicznie przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia i z argumentacją tą należy się zgodzić.

Nie mają również racji apelujący kwestionując poczynioną przez Sąd Rejonowy ocenę operacji bankowych dokonywanych przez i na rzecz spółek (...), a co za tym idzie zdolności spłacania zaciągniętych zobowiązań, a więc zaspokojenia licznie występujących w niniejszej sprawie pokrzywdzonych. Owa ocena, wnikliwa i wyczerpująca, zasługuje na pełne poparcie nie ma zatem potrzeby i w tym zakresie czynienia ponownych szczegółowych rozważań i wystarczającym będzie odesłanie do argumentacji przywołanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Apelujący – poza ogólnikowymi sformułowaniami – nie zaprezentowali argumentacji, która sprawiłaby, iż należałoby zweryfikować rozumowanie Sądu I instancji. Odnosząc się jedynie do twierdzeń apelujących o posiadaniu przez Spółki środków finansowych na pokrycie zobowiązań należy wskazać, iż w takim przypadku tym bardziej dziwi zatem fakt nieregulowania pokrzywdzonym płatności w ustalonym przez strony transakcji terminie. Tym bardziej więc okoliczność ta utwierdzałaby w przekonaniu o zamiarze oskarżonych niewywiązania się z przyjętych zobowiązań i nieuiszczenia należności zgodnie z warunkami danej umowy.

Zamykając wywody dotyczące apelacji oskarżonego J. M. i jego obrońcy w przedstawionym powyżej zakresie należy wskazać, że zarzuty wskazujące na dopuszczenie się przez Sąd I instancji uchybień proceduralnych (zwłaszcza naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, nie uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy i rozstrzygnięcia wątpliwości na niekorzyść oskarżonego) nie mogą znaleźć uznania w oczach Sądu Odwoławczego. Skarżący nie wykazali skutecznie jakichkolwiek błędów w zakresie dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów. Twierdzenia apelujących sprowadzają się do polemizowania ze stanowiskiem Sądu Rejonowego i to polemizowania w oparciu o kwestie potraktowane wybiórczo, w oderwaniu od całokształtu zaistniałych okoliczności i dlatego nie mogły odnieść zamierzonego rezultatu.

Należy uznać, iż przeprowadzając analizę materiału dowodowego Sąd Rejonowy nie dopuścił się błędów, które mogłyby rzutować na treść zapadłego rozstrzygnięcia – wbrew stanowisku apelujących, w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd I instancji w sposób szczegółowy odniósł się do całości dowodów oceniając je w sposób jak najbardziej prawidłowy, zgodnie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, odnosząc się do całokształtu ujawnionych okoliczności sprawy. Na podstawie tej oceny właściwie oceniono zgromadzony materiał dowodowy, uznając, że (wyjąwszy wyjaśnienia oskarżonych, w zakresie w którym zasadnie uznano je za nieprzekonujące) tworzy on spójną, rzeczową i logiczną całość, pozwalającą na jednoznaczne odtworzenie przebiegu wydarzeń i ocenę postępowania zarówno oskarżonego J. M., jak i oskarżonego W. J..

Brak jest również podstaw do wzruszenia w badanym zakresie dokonanej rekonstrukcji stanu faktycznego. Ustalenia faktyczne znajdują swe logiczne oparcie w wiarygodnym materiale dowodowym. W szczególności nie sposób przyjąć, by Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia art.5 § 2 kpk, tj. by powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął te wątpliwości na niekorzyść oskarżonych dokonując niekorzystnych dlań domniemań. „dla oceny czy został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są miarodajne wątpliwości strony procesowej, ale jedynie to, czy sąd orzekający wątpliwości takie powziął i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć.

W wypadku bowiem, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu reguły in dubio pro reo, albowiem jedną z podstawowych prerogatyw sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów (art. 7 k.p.k.). Co więcej właściwe rozumienie zasady rozstrzygania nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego prowadzi do wniosku, iż fakt istnienia w sprawie sprzecznych ze sobą dowodów, w szczególności osobowych, sam w sobie nie daje podstaw do odwoływania się do powyższej zasady (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 czerwca 2016 r., II AKa 232/15, LEX, nr 2079200).

Należy zaznaczyć, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (SN I KR 197/74, OSNKW 1975, nr 5, poz. 58).

Jak dowodzi przedstawiona przez Sąd Odwoławczy analiza zastrzeżeń podniesionych przez apelujących co do podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku, wywody te nie spełniają powyższych wymogów i dlatego nie mogły być uznane za zasadne.

2. Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego W. J. oraz oskarżonego J. M. i jego obrońcy w zakresie wypełnienia znamion zarzucanego im czynu zabronionego z art. 286 § 1 kk

Całkowicie nietrafne są twierdzenia obrońców oskarżonych i oskarżonego J. M., jakoby przypisane oskarżonym działanie nie zawierało kompletu ustawowych znamion oszustwa z uwagi na brak zamiaru oszukania pokrzywdzonych.

Otóż z całą stanowczością należy stwierdzić, iż Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że oskarżeni J. M. i W. J. działali z zamiarem popełnienia zarzucanych mu czynów.

Przede wszystkim należy wskazać, iż kluczowym podnoszonym przez oskarżonych argumentem mającym usprawiedliwiać brak płatności pokrzywdzonym było nie wywiązanie się z umów przez największych partnerów tj. Gminę C. i Gminę Miejską K.. Gdyby inwestorzy ci nie zerwali umów na roboty budowlane i dokonali płatności, z pewnością doszłoby do zaspokojenia pokrzywdzonych i to w terminie.

Powyższy argument nie może zostać uwzględniony.

Podkreślić należy – podobnie jak w przypadku umowy z gminą C. – że Gmina Miejska K. zawarła umowę ze spółką (...) sp. z o.o. (a nie ze spółką (...) sp. z o.o.) natomiast transakcje z pokrzywdzonymi (za wyjątkiem T. M.) podejmowano z ramienia spółki (...) sp. z o.o.

W tym miejscu należy wskazać, iż uzupełniając przewód sądowy w postępowaniu odwoławczym, co okazało się konieczne w związku z akcentowanymi przez apelujących kwestiami dotyczącymi realizacji inwestycji (...) C. i K., Sąd Okręgowy zwrócił się do Gminy C. o informacje dotyczące zawarcia umów i ich realizacji. Dokument przesłany przez Gminę C. (k.1396), jak też informacja zawarta w aktach II K 726/12 Sądu Rejonowego w Świebodzinie nie budziły żadnych zastrzeżeń, nie były też kwestionowane przez żadną ze stron postępowania. Stąd też zasadnym było uznanie ich za w pełni wiarygodne.

Powracając do badanej kwestii przede wszystkim należy wskazać, że zgodnie ze wskazaną powyżej linią obrony oskarżonych, oskarżeni uzależnialiby wywiązanie się z umów z pokrzywdzonymi od powodzenia innego przedsięwzięcia.

Jakkolwiek takie uregulowanie wzajemnej współpracy nie jest zabronione, to jednak wymaga zgodnego ustalenia takiej formy płatności przez wszystkie strony. Tymczasem żaden z pokrzywdzonych nie został uprzedzony o

wskazany powyżej rzekomemu założeniu oskarżonych. Osobą wspominającą o kwestii umowy Spółki z Gminą K., jako o okoliczności wiadomej mu na początku współpracy, jest K. M., z tym jednak zastrzeżeniem, że świadkowi temu również nie komunikowano, by zapłata przysługujących mu należności nastąpiła o ile Gmina zapłaci Spółce (...) za zrealizowanie inwestycji. Nie można zatem stawiać znaku równości pomiędzy ewentualną wiedzą pokrzywdzonych, jakiego rodzaju inwestycje wykonuje Spółka a akceptacją przez nich terminu uiszczenia przysługujących im należności po dokonaniu Spółce zapłaty za wykonane przez nią zadanie.

W świetle zeznań pokrzywdzonych (popartych ich postawą wskazującą na niezwłoczne podejmowanie kroków zmierzających do uzyskania należnych im kwot) całkowicie uprawnionym jest stwierdzenie, że gdyby pokrzywdzeni wiedzieli o sytuacji finansowej spółek prowadzonych przez oskarżonych, a także uzależnieniu wywiązania się ze zobowiązań od powodzenia innych przedsięwzięć – zapłaty za prace wykonane na rzecz innych podmiotów (których termin realizacji znacząco wykraczał poza terminy płatności określone przez pokrzywdzonych), to nie zawarliby z nimi określonych umów, nie wykonaliby na ich rzecz usług, czy też nie sprzedaliby im poszczególnych towarów.

Ustalone okoliczności bez cienia wątpliwości wskazują, że każdy z pokrzywdzonych oczekiwał zapłaty za wykonane usługi czy sprzedane produkty w ustalonym terminie. Nie ma przy tym znaczenia, iż termin ten miał nastąpić po pewnym czasie od wykonania owych usług czy sprzedaż towarów (odroczonego terminu płatności). Przyjęta forma zapłaty świadczy jedynie o takim, a nie innym uregulowaniu kwestii płatności przez strony umowy. W żadnym jednak wypadku – mając na uwadze okoliczności badanych zdarzeń – nie stanowiła akceptacji na przedłużanie terminu zapłaty należnych sum, a w szczególności na uzależnienie tej płatności od zdarzeń przyszłych.

Przystępując do współpracy z pokrzywdzonymi i nie określając z tymi podmiotami kwestii płatności (za zrealizowanie przez nich spoczywających na nich zobowiązań) poprzez uzależnienie tychże płatności od innych zdarzeń gospodarczych, oskarżeni winni byli zapewnić środki pieniężne pozwalające na regulowanie zaciągniętych zobowiązań w uzgodnionym terminie. Z tej okoliczności oskarżeni – jako osoby dorosłe, w pełni świadome i nie dotknięte żadnymi dysfunkcjami sfery psychicznej, a także dysponujące określonym doświadczeniem w prowadzeniu działalności gospodarczej – doskonale zdawali sobie sprawę.

Tytułem przypomnienia w tym miejscu należy wskazać stanowisko Sądu Apelacyjnego w Poznaniu zawarte w wyroku z dnia 4 marca 2014 r., sygn. akt II AKa 16/14, LEX nr 1448566, KZS 2014/7-8/108, iż „znamiona oszustwa wypełnia działanie sprawcy, który składa zamówienie na dostarczenie towaru bądź wykonanie usługi, za które płatność ma nastąpić w uzgodnionym, odroczonego terminie, jeżeli złożeniu zamówienia towarzyszy powzięty z góry zamiar niedotrzymania uzgodnionego terminu zapłaty i odłożenia go na czas bliżej nieokreślony oraz uzależnienia zapłaty od ewentualnego powodzenia określonych inwestycji dokonanych w przyszłości.” Podobny pogląd został wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 lutego 2014 r., II AKa 485/13, LEX nr 1488821, w którym stwierdzono, iż „działanie sprawcy polegające na złożeniu zamówienia z odroczonego terminem płatności, np. określonym w wystawionej fakturze (jak in concreto), przy istnieniu już w momencie złożenia tego zamówienia lub otrzymania towaru zamiaru niedotrzymania umówionego terminu zapłaty poprzez odłożenie go na czas bliżej nieokreślony, bądź też uzależniony od powodzenia przyszłych transakcji (inwestycji) jest wprowadzeniem w błąd w rozumieniu art. 286 § 1 k.k.”

Oskarżeni i pokrzywdzeni byli związani określonymi umowami handlowymi, opartymi na stosunku zobowiązaniowym, którego wyznacznikiem była wzajemna lojalność i zaufanie co do rzetelnego wykonania przyjętych na siebie obowiązków. „Z perspektywy znamion przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., zachowanie sprawcy, który zapewnia sprzedawcę o zamiarze dotrzymania ustalonego terminu zapłaty, kiedy w rzeczywistości takowego od samego początku nie ma, stanowi ewidentne "wprowadzanie w błąd" w rozumieniu cytowanego przepisu, wpływające na rozporządzenie mieniem przez ten podmiot w tym znaczeniu, że gdyby znał on rzeczywisty zamiar sprawcy tj. nie uiszczenia należności za towar, to do tego rozporządzenia niewątpliwie by nie doszło, skoro miało ono dla niego wymiar wyłącznie niekorzystny.(zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 marca 2016 r., II AKa 39/16).

Niewątpliwie oskarżeni nie mieli zamiaru wywiązać się ze swej części umowy zgodnie z ustalonymi warunkami i bezsprzecznie pokrzywdzeni nie zostali o tym poinformowani, wprowadzeni zostali więc w błąd co do faktycznego wykonania zawartej umowy. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż takowe postępowanie oskarżonych w żadnej mierze nie przystaje do podstawowych standardów rzetelności obrotu gospodarczego. Owo świadome działanie oskarżonych skutkowało niekorzystnym rozporządzeniem mieniem przez pokrzywdzonych, które w omawianych przypadkach polegało na dostarczeniu przez nich oskarżonym (a dokładniej prowadzonym przez nich Spółkom) towarów i usług z odroczonym terminem płatności i braku za nie zapłaty (do dnia dzisiejszego) .

Już powyższe skutkuje uznaniem słuszności stanowiska Sądu I instancji, iż każde z przypisanych oskarżonym działań realizowało ustawowe znamiona przestępstwa z art.286 § 1 kk.

Zasadnym jest przy tym przyjęcie, iż oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu – każdy z nich obejmował swoją świadomością i zamiarem realizację wszystkich znamion ustawowych każdego z przypisanych przestępstw, ich działanie wynikało z przyjętego podziału ról i wzajemnie się uzupełniało. Nie ma zatem znaczenia, który z oskarżonych wykonywał osobiście czynności składające się na dane ustawowe znamię przestępstwa.

Niezależnie od powyższego trzeba zauważyć, że wydzwięk wyjaśnień oskarżonych, a także zarzutów apelacji wskazuje, iż to od powodzenia inwestycji (...) C. i K. oskarżeni uzależniali ewentualną płatność należności przysługujących pokrzywdzonym i brak zapłaty za te prace zachwiały płynnością finansową Spółek.

Tymczasem nie sposób też tracić z pola widzenia okoliczności związanych z realizacją owych, tak akcentowanych zdarzeń gospodarczych.

Już choćby sposób wykonywania przez spółkę (...) sp. z o.o. umowy zawartej z Gminą K. od początku nie rokował na pozytywny efekt tej współpracy i wykonanie powierzonego zadania. Pomijając już kwestię braku zapłaty wynagrodzenia zatrudnionym pracownikom, należy wskazać, iż Spółka przede wszystkim nie dysponowała odpowiednim zapleczem, chociażby w postaci maszyn, materiałów budowlanych, czy też odpowiedniej bazy noclegowej dla pracowników, co zresztą znalazło potwierdzenie w zeznaniach świadków. Oczywistym zatem było, że realizując inwestycję bezwzględnie koniecznym będzie dokonywanie szeregu zakupów towarów i usług świadczonych przez inne podmioty. To nieuchronnie musiało się wiązać z określonymi kosztami, na które – wobec braku odmiennych ustaleń z tymi podmiotami – winny być zabezpieczone stosowne środki dla rzetelnego wywiązania się z potencjalnych płatności.

Jak trafnie ustalił Sąd I instancji, brak postępów w pracach na budowie w K. wiązał się właśnie z nieopłaconymi dostawcami materiałów i usług, brakiem środków na ewentualne gotówkowe płatności.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy bezsprzecznie też wskazuje, iż oskarżeni wykazywali się swego rodzaju lekceważeniem jeśli chodzi o stronę formalną inwestycji czy zaniedbaniami nie pozwalającymi na zakończenie inwestycji tak w K., jak i w C., co zresztą słusznie wskazuje także Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

To zatem postępowanie samych oskarżonych, jako decydentów w zakresie funkcjonowania Spółek (...), powodowało taki a nie inny rezultat podjętych zadań (zerwanie umów, naliczanie kar umownych).

W tym miejscu należy także przywołać stanowisko Sądu Rejonowego, w pełni podzielane przez Sąd II instancji, iż z pozostałych dowodów, chociażby zeznań świadka M. G., dokumentów w postaci korespondencji między stronami umowy, a także wyjaśnień samego J. M. wynika, że do zerwania umowy z Gminą Miejską K. doszło po zaistnieniu szeregu okoliczności obciążających wykonawcę, zaś wśród nich nie było takich, które związane byłyby z nieprawidłowościami, do których przyznał się w swoich zeznaniach T. M..

Ponownie podkreślić należy, że Gmina C. dokonała na rzecz spółki (...) sp. z o.o. płatności za wykonane prace z tytułu zawartych umów (po potrąceniu kar umownych k.1396) przelewając w grudniu 2009r kwotę 150.044,86 zł oraz,

z tytułu realizacji kolejnej umowy, dokonywała płatności za bieżąco wystawiane faktury w okresie od 10.07.2009r do 3.12.2009r (na kwoty kilkudziesięciu złotych każda), mimo tego jednak środki te nie zostały przeznaczone na zaspokojenie pokrzywdzonych.

Nie może również pozostać poza polem widzenia, że część z zawartych z pokrzywdzonymi umów (transakcje z firmami (...), M., M.-B., I.) dotyczyła okresu jeszcze przed podpisaniem umów na realizację inwestycji (...) C. czy K.. Nie sposób zatem przyjąć – jak sugerowali skarżący – by i brak płatności z ich tytułu wiązał się z rzekomo nieuzasadnionym zerwaniem umów przez tych inwestorów.

Nie budzi żadnych wątpliwości, że oskarżeni działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i niewątpliwie taką korzyść odnieśli pozyskując dla Spółek określone produkty czy usługi nie uiszczając za nie należnej zapłaty.

Nie sposób również uznać, by o zasadności uwolnienia oskarżonego J. M. od odpowiedzialności karnej za czyny będące przedmiotem niniejszego postępowania przesądzał wynik sprawy II K 726/12 Sądu Rejonowego w Świebodzinie. Nie kwestionując, iż w tej sprawie zapadł wyrok uniewinniający oskarżonego J. M. od popełnienia przestępstw z art.286 § 1 kk. (które miały być popełnione w zbliżonym czasie tj. od 1.06.2009r do 23.01. (...)) i również w ramach działania spółki (...) sp. z o.o. oraz (...) sp. z o.o.) podkreślić należy, iż sprawa ta dotyczyła całkowicie odrębnych zdarzeń. Zgodnie z treścią art.8 kpk sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu (jedynie prawomocne rozstrzygnięcia sądu kształtujące prawo lub stosunek prawny są wiążące).

Nie sposób zatem uznać, że wspomniany wyrok Sądu Rejonowego w Świebodzinie, jakkolwiek podlegający rozważeniu, determinuje rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie i narzuca konieczność wydania tożsamego orzeczenia.

Wskazane wcześniej rozważania wskazują bez wątpliwości na zasadność przypisania oskarżonemu sprawstwa zarzucanych czynów.

Podsumowując powyższe należy stwierdzić, że rozważania prawne Sądu Rejonowego, poświęcone subsumcji ustalonego stanu faktycznego są prawidłowe i zasługują na uwzględnienie w całej rozciągłości. W świetle tych rozważań nie sposób uznać, by doszło w tym zakresie do obrazy prawa materialnego.

Trafnym było również uznanie, iż czyny te zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw określonego art.91 § 1 kk.

Odmienne twierdzenia apelujących okazały się tym samym całkowicie gołosłowne.

3. Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego J. M. i prokuratora w zakresie obrazy art. 46 § 1 kk. oraz ocena wymierzonej represji karnej

Przed przystąpieniem do omówienia apelacji prokuratora i obrońcy oskarżonego J. M. i sformułowanego w nich zarzutu obrazy art.46 § 1 kk. należy odnieść się do całokształtu represji karnej (na którą składa się również obowiązek naprawienia szkody określony art.46 § 1 kk.), a ocenę taką uzasadnia wspomniany zakres apelacji obrońcy oskarżonego W. J., oskarżonego J. M. oraz jego obrońcy.

Mając na uwadze, że od chwili popełnienia przypisanego oskarżonym czynów do dnia orzekania doszło do nowelizacji ustawy Kodeks karny [m.in. ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20.03.2015 r. poz.396), ustawą z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz ustawy - Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z dnia 31.03.2016 r.) czy ustawą z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 1.04.2016 r.)], a zmiany dotknęły m.in. wymiaru kar i środków karnych, warunkowego zawieszenia wykonania kary, obowiązku naprawienia szkody – Sąd Okręgowy, podobnie jak Sąd I instancji, czynił rozważania przez pryzmat regulacji art.4 § 1 kk.

Sąd Rejonowy nieco niezrozumiale wyjaśnił tę materię wskazując, że „nie sięgał, do przepisów prawa karnego sprzed 1 lipca 2015 r., wobec bardziej restrykcyjnego niż do tej daty brzmienia przepisów art. 69 kk. i 70 kk.” (k.1265) ale jednocześnie też uprzednio obowiązujące przepisy przywołał w podstawie prawnej warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności, nie wskazując jednak art.4 § 1 kk.

Reguła określona art. 4 kk., stanowi, że jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Oczywistym jest przy tym, iż „zwrot "ustawa obowiązująca poprzednio" oznacza, że w grę wchodzi zastosowanie zarówno ustawy obowiązującej w czasie popełnienia przestępstwa, jak i nawet w okresie pomiędzy popełnieniem przestępstwa a orzekaniem, gdyby się zdarzyło, że w tym właśnie okresie istniał stan prawny najkorzystniejszy dla sprawcy.” (A. Marek. Komentarz do art.4 Kodeksu karnego; por. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 lipca 2004 r., II Ko 1/04, Prok. i Pr. 2005, nr 2, poz. 1, dodatek)

Ustalając, która z ustaw jest dla sprawcy względniejsza, należy wziąć pod uwagę całą ustawę, a nie tylko poszczególne jej przepisy. Koniecznym jest również rozważenie nie tyle tego, która z tych ustaw jest względniejsza „w ogóle”, lecz która może być za taką uznana w odniesieniu do wszystkich warunków określających odpowiedzialność sprawcy badanego konkretnego przestępstwa. Ocena w tym zakresie powinna więc być dokonywana w kontekście konkretnych uwarunkowań badanego czynu a nie abstrakcyjnie (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 1996 r., I KZP 2/96, OSNKW 1996, nr 3–4, poz. 16 postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2001 r., V KKN 67/01, OSNKW 2002, nr 5–6, poz. 36). Należy zatem rozważyć nie tylko samo zagrożenie karami za dane przestępstwo, lecz wszystkie instytucje karnoprawne ustawy dawnej i nowej, a więc m.in. unormowania dotyczące wieku odpowiedzialności karnej, dyrektyw wymiaru kary, warunków odstąpienia od wymierzenia kary, podstaw i zasad stosowania środków karnych, warunkowego umorzenia postępowania karnego, warunkowego zawieszenia wykonania kary, warunkowego przedterminowego zwolnienia, przedawnienia, powrotu do przestępstwa, zatarcia skazania.

Jakkolwiek nowelizacja dotknęła szeregu kwestii, tak jednak wskazane zmiany nie odniosły się do zagadnień związanych z realizacją przez oskarżonych ustawowych znamion przypisanych im przestępstw, to jednak nie pozostały już bez znaczenia dla materii represji.

Mianowicie ustawa z dnia z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20.03.2015 r. poz.396), z dniem 1 lipca 2015 r. zmieniła między innymi reguły warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności. Nadto wspomniana ustawa wprowadziła również zmiany w zakresie obowiązku orzeczenia naprawienia szkody itd. - art. 46 kk, czy też dotknęła kwestii uregulowanych w art. 72 kk obligując Sąd do nakładania dodatkowych środków probacyjnych.

Kierując się wskazanymi powyżej regułami stosowania ustawy (w razie jej zmiany od chwili popełnienia badanego czynu) należy stwierdzić zatem, iż najkorzystniejszy dla sprawców stan prawny istniał w brzmieniu obowiązującym do dnia wejścia w życie wspomnianej nowelizacji, dlatego też regulacje wówczas obowiązujące znalazły zastosowanie przy ocenie odpowiedzialności karnej oskarżonych za zarzucane im zachowanie.

Przyjęcie takowego założenia skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie jako podstawy rozstrzygnięć przepisów ustawy kodeks karny w brzmieniu do 30.06.2015r. w zw. z art.4 § 1 kk.

Przechodząc zatem do kwestii wymiaru kar należy uznać, że i w tym zakresie nie sposób czynić wobec Sądu I instancji żadnych uwag. Dokonana przez Sąd Okręgowy zmiana zaskarżonego wyroku co do punktu III w zakresie obowiązku naprawienia szkody na rzecz A. A. poprzez sprecyzowanie, iż obowiązek ten dotyczy pokrzywdzonego A. (...) (...) M. L., nie miała żadnego wpływu na tę kwestię a jedynie dookreślała pokrzywdzony podmiot wskazując pełną jego nazwę.

Sąd Rejonowy określając wymiar sankcji uwzględnił wszelkie związane z tą materią dyrektywy, odnosząc się zarówno do okoliczności popełnienia przestępstw zasad prewencji indywidualnej, jak też prewencji generalnej.

Przedstawione przez Sąd I instancji argumenty uzasadniające tak rodzaj, jak i wymiar orzeczonych represji zasługują za uwzględnienie i aprobatę.

Podzielić należy stanowisko Sądu Rejonowego, iż na korzyść oskarżonego W. J. przemawia niewątpliwie jego wcześniejsza niekaralność.

Kwestia ta rysuje się zgoła odmiennie co do oskarżonego J. M., który był już kilkakrotnie karany.

Jednocześnie jednak trafnie Sąd I instancji podkreślił szereg okoliczności dla oskarżonych niekorzystnych, w szczególności zakres przestępczego działania, liczbę pokrzywdzonych, sposób popełnienia przez oskarżonych przypisanych im przestępstw, stopień społecznej szkodliwości czynów.

Zważywszy na ustawowy wymiar kary przewidziany za popełnienie przypisanych oskarżonym przestępstw, orzeczone kary pozbawienia wolności, oscylujące w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, nie przekraczają stopnia winy oskarżonych i z pewnością nie są rażąco surowe.

Podobnie ocenić należy wymierzone oskarżonym kary jednostkowe grzywny, które uwzględniają nadto ich możliwości majątkowe.

W pełni zasadne jest również stanowisko Sądu Rejonowego wskazujące – wobec uznania celowości skorzystania z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej oskarżonym kary pozbawienia wolności – na konieczność wyznaczenia trzyletniego okresu próby.

Trudno również zanegować stanowisko Sądu Rejonowego o braku powodów do nałożenia dodatkowych środków probacyjnych. Odmienny wniosek prokuratora zasadza się na założeniu konieczności stosowania przepisów ustawy Kodeks karny w jej obecnym brzmieniu. Wskazana już powyżej nietrafność takiego poglądu sprawia, iż niezasadnym stał się postulat prokuratora o nałożenie na oskarżonych – w myśl obecnie obowiązującego art.72 § 1 pkt 1 kpk – obowiązku informowania o przebiegu okresu próby.

Nie może ująć uwadze, iż zastosowane sankcje nabierają znaczenia nie tylko w zakresie indywidualnego ale też i ogólnego oddziaływania, należy bowiem mieć na względzie, iż kształtowanie prawidłowych postaw co do przestrzegania porządku prawnego zależy od stosowania właściwej represji i eliminowania poczucia bezkarności, odczucia przyzwolenia dla popełniania przestępstw.

Wobec powyższego, zarówno zasady oddziaływania kary, tak wychowawczego (co do samych oskarżonych), jak i w zakresie oddźwięku społecznego, czynią słusznym orzeczenie sankcji w wymiarze określonym przez Sąd I instancji i nie sposób doszukać się okoliczności wskazujących, by Sąd I instancji uchybił regułom związanym z jej kształtowaniem. W ocenie Sądu Okręgowego ostatecznie określone wobec oskarżonych kary spełniają wszystkie cele i zasady sprawiedliwej odpłaty, a z całą pewnością nie są rażąco niewspółmiernie surowe.

Nie budzi wątpliwości zasadność zobowiązania oskarżonych do naprawienia wyrządzonej szkody.

Jako niezasadne należy przy tym uznać, zarzuty apelacji prokuratora oraz zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego J. M. wskazujące na obrazę art.46 § 1 kk.

Nie ulega wątpliwości, iż w odniesieniu do niektórych roszczeń wskazanych w stawianych oskarżonym zarzutach, z powództwa pokrzywdzonych toczyły się, postępowania cywilne o zapłatę należności, zakończone wyrokami zasądzającymi należne kwoty. Podkreślić jednak należy, iż podmiotem zobowiązanym do zapłaty owych należności stała się spółka (...) sp. z o.o., a nie którykolwiek z oskarżonych osobiście. Nie ulega wątpliwości, iż Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością stanowi odrębny podmiot, posiadający osobowość prawną i odpowiadający za swoje zobowiązania niezależnie od wspólników, członków zarządu czy jakichkolwiek innych osób fizycznych ze spółką powiązanych (np. stosunkiem pracy, umową zlecenia itp.). Oczywistym jest zatem, że odpowiedzialność karna oskarżonych za przypisane im przestępstwa – nawet w uwzględnieniu orzeczeń cywilnych zasądzających na rzecz

pokrzywdzonych stosowne kwoty od spółki – nie wyłącza możliwości nałożenia na tychże oskarżonych, jako odrębnych podmiotów, obowiązku naprawienia szkody, nie sposób bowiem mówić o tożsamości tych roszczeń.

Oczywistym jest przy tym, iż powyższe nie może prowadzić do bezpodstawnego wzbogacenia się pokrzywdzonych i uiszczenie należności przez jeden podmiot zobowiązany nie rodzi możliwości dochodzenia przez pokrzywdzonego tej samej kwoty od drugiego z zobowiązanych.

W tym miejscu należy też wskazać, iż pewnej korekty wymagało orzeczenie o kosztach zawarte w pkt IV zaskarżonego wyroku, a to w zakresie opłaty wymierzonej oskarżonemu J. M., albowiem Sąd Rejonowy z omyłkowo określił ją na kwotę 1240 zł, zamiast 1140 zł (na którą składa się 180 zł jako opłata od wymierzonej kary pozbawienia wolności oraz 960 zł jako opłata od kary grzywny). Wobec tego Sąd Okręgowy dokonał zmiany tegoż rozstrzygnięcia, określając opłatę przypadającą od oskarżonego J. M. na wspomnianą kwotę 1140 złotych.

Nie dopatrując się zarazem żadnych przesłanek do dokonania jakiegokolwiek innej jeszcze korekty zaskarżonego orzeczenia czy też podstaw do jego uchylenia, a w tym okoliczności z art. 439 § 1 kpk oraz art. 440 kpk, Sąd Odwoławczy, na podstawie art. 437 § 1 kpk w pozostałym zakresie wyrok ten utrzymał w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 633 kpk oraz § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz.U. 2014 poz. 861), § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (tj. Dz.U. z 2013 r., poz. 663) oraz art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).

Małgorzata Susmaga Dorota Maciejewska-Papież Anna Judejko